

ПОЧЕТАК БУНЕ ПРОТИВ ДАХИЈА/ ВУКОВА ЗБИРКА

1. Боже мили! Чуда великога!
2. Кад се ћаше по земљи Србији,
3. По Србији земљи да преврне
4. И да друга постане судија,
5. Ту кнезови нису ради кавзи,
6. Нит' су ради Турци изјелице,
7. Ал' је рада сиротиња раја,
8. Која глоба давати не може,
9. Ни трпити Турскога зулума;
10. И ради су Божиј угодници,
11. Јер је крвца из земље проврела,
12. Земан дош'о, ваља војевати,
13. За крст часни крвцу прољевати,
14. Сваки своје да покаје старе.
15. Небом свеци сташе војевати
16. И прилике различне метати
17. Виш Србије по небу ведроме;
18. 'Ваку прву прилику вргоше:
19. Од Трипуна до светога Ђурђа
20. Сваку ноћцу мјесец се ваташе,
21. Да се Србљи на оружје дижу,
22. Ал' се Србљи дигнут' не смједоше.
23. Другу свеци вргоше прилику:
24. Од Ђурђева до Дмитрова дана
25. Све барјаци крвави идоше Виш'
26. Виш Србије по небу ведроме,
27. Да се Србљи на оружје дижу,
28. Ал' се Србљи дигнут' не смједоше.
29. Трећу свеци вргоше прилику:
30. Гром загрми на светога Саву
31. Усред зиме, кад му време није,
32. Сину муња на часне вериге,
33. Потресе се земља од истока,
34. Да се Србљи на оружје дижу,
35. Ал' се Србљи дигнут' не смједоше.
36. А четврту вргоше прилику:
37. Виш' Србије на небу ведроме
38. Увати се сунце у прољеће,
39. У прољеће на светог Трипуна,
40. Један данак три пута се вата,
41. А три пута игра на истоку.
42. То гледају Турци Бијограци,
43. И из града сви седам дахија:
44. Аганлија и Кучук-Алија,
45. И два брата, два Фочића млада,
46. Мемед-ага и шњиме Мус-ага,
47. Мула Јусуф велики дахија,
48. Дервиш-ага грацки таинција,
49. Старац Фочо од стотине љета,
50. Све седам се састало дахија
51. Бијограду на Стамбол-капији,
52. Огрнули скерлетне бињише,
53. Сузе роне, а прилике гледе:
54. „Ала кардаш! Чуднијех прилика!
55. „Оно, јолдаш, по нас добро није.“
56. Па од јада сви седам дахија
57. Начинише од стакла тепсију,
58. Заграбише воде из Дунава,
59. На Небојшу кулу изнесоше,
60. Наврх куле вргоше тепсију,
61. У тепсију звјезде поваташе,
62. Да гледају небеске прилике,
63. Што ће њима бити до пошљетка.
64. Око ње се састаше дахије,
65. Над тепсијом лице огледаше;
66. Кад дахије лице огледаше,
67. Све дахије очима виђеше,
68. Ни на једном главе не бијаше.
69. Кад то виђе све седам дахија,
70. Потегоше нацак од челика,
71. Те разбише од стакла тепсију,
72. Бацише је низ бијелу кулу,
73. Низ бијелу кулу у Дунаво,
74. Од тепсије нек потрошка нема.
75. Па од јада сви седам дахија
76. Пошеташе брижни невесели
77. Низ Небојшу кулу Јакшићеву,
78. Одшеташе у каву велику,
79. Пак сједоше на кави великој,
80. Све сједоше један до другога,
81. Старца Фочу вргли у зачеље,
82. Бијела му брада до појаса,
83. Пак повика све седам дахија:
84. „К нама брже, хоће и ваизи!
85. „Понесите књиге инцијеле,
86. „Те гледајте, што нам књиге кажу,

87. „Што ће нама бити до пошљетка.“
88. Потекоше хоце и 'ваизи,
89. Донесоше књиге инцијеле;
90. Књиге гледе, грозне сузе роне,
91. Дахијама овако говоре:
92. „Турци, браћо, све седам дахија!
93. „'Вако нама инцијели кажу:
94. „Кад су 'наке бивале прилике
95. „Виш' Србије по небу ведроме,
96. „Ев' од онда пет стотин' година,
97. „Тад је Српско погинуло царство,
98. „Ми смо онда царство задобили,
99. „И два влашка цара погубили:
100. „Константина насред Цариграда
101. „Украј Шарца, украј воде ладне,
102. „И Лазара на пољу Косову;
103. „Милош уби за Лазу Мурата,
104. „Ал' га добро Милош не дотуче,
105. „Већ све Мурат у животу бјеше,
106. „Док ми Српско царство освојисмо,
107. „Онда себи везире дозива:
108. „ „Турци браћо, лале и везири!
109. „ „Ја умријех, вама добих царство,
110. „ „Него ово мене послушајте,
111. „ „Да вам царство дуговјечно буде:
112. „ „Ви немојте раји горки бити,
113. „ „Веће раји врло добри буд'те;
114. „ „Нек је харач петнаест динари,
115. „ „Нек је харач и тридест динари;
116. „ „Не износ'те глоба ни пореза,
117. „ „Не износ'те на рају биједа;
118. „ „Не дирајте у њихове цркве,
119. „ „Ни у закон, нити у поштење;
120. „ „Не ћерајте освете на раји,
121. „ „Што је мене Милош распорио,
122. „ „То је срећа војничка дон'јела:
123. „ „Не може се царство задобити,
124. „ „На душеку све дуван пушећи;
125. „ „Ви не мојте рају разгонити
126. „ „По шумама, да од вас зазире,
127. „ „Него паз'те рају к'о синове,
128. „ „Тако ће вам дуго бити царство;
129. „ „Ако л' мене то не послушате,
130. „ „Већ почнете зулум чинит' раји,
131. „ „Ви ћет' онда изгубити царство.” ” —

132. „Цар умрије, а ми остадосмо,
133. „И ми нашег цара не слушамо,
134. „Већ велики зулум подигосмо:
135. „Погазисмо њихово поштење,
136. „Свакојакe б'једе износисмо,
137. „И на рају глобе навалисмо,
138. „И гријоту Богу учинисмо.
139. „Сад су 'наке постале прилике,
140. „Сад ће нетко изгубити царство;
141. „Не бојте се краља ни једнога,
142. „Краљ на цара ударити неће,
143. „Нити може краљевство на царство,
144. „Јер је тако од Бога постало;
145. „Чувајте се раје сиротиње;
146. „Кад устане кука и мотика,
147. „Биће Турком по Медији мука,
148. „У Шаму ће каде проплакати,
149. „Јера ће их раја уцв'јелити.
150. „Турци браћо све седам дахија!
151. „Тако наши инцијели кажу,
152. „Да ће ваше куће погорети,
153. „Ви дахије главе погубити;
154. „Из огњишта пронић' ће вам трава,
155. „А мунаре попасть паучина,
156. „Не ће имат' ко језан учити;
157. „Куд су наши друми и калдрме,
158. „И куда су Турци пролазили
159. „И с коњскијем плочам' задирали,
160. „Из клина ће проникнути трава,
161. „Друмови ће пожељет' Турака,
162. „А Турака нигде бити неће.
163. „Тако књиге инцијели кажу.”
164. Кад то чуше сви седам дахија,
165. Све дахије ником поникоше,
166. И преда се у земљу поглаше,
167. С књигом не зна нико бесједити,
168. Ни како ће књизи одказати.
169. Старац Фочо подавио браду,
170. Па је б'јелу са зубима гризе,
171. Ни он не зна с књигом бесједити,
172. Већ се и он томе послу чуди;
173. Не пониче Фочић Мемед-ага,
174. Не пониче, већ јунак покличе:
175. „Дишер море, хоце и ваизи!
176. „Мол'те Бога и језан учите

177. „Сваки данак а све по пет пута,
178. „Не брин'те се нама дахијама:
179. „Док је нама здравља и памети,
180. „И док нам је Биоградског града,
181. „Ми смо кадри управити градом,
182. „Око града сиротињом рајом.
183. „Кад краљеви на нас војштит' не ће,
184. „Како ће нам раја досадити,
185. „Кад нас има у седам дахија,
186. „У свакога по магази блага?
187. „Каква блага? Све мека дуката,
188. „А све пуста блага лежећега;
189. „У нас, браћо, четири дахије,
190. „Аганлије и Кучук-Алије,
191. „И у мене и Мула-Јусуфа,
192. „У свакога има пуста блага
193. „Небројена по двије магази;
194. „Нас четири када устанемо,
195. „Устанемо на ноге лагане,
196. „А магази с благом отворимо,
197. „Просућемо рушпе по калдрми,
198. „На дукате покупити војску;
199. „Нас четири велике дахије
200. „На четверо разд'јелити војску,
201. „На четверо к'о четири брата,
202. „Поћи ћемо из нашега града
203. „Кроз нашије садамн'ест нахија
204. „Исјећ' ћемо све Српске кнезове,
205. „Све кнезове, Српске поглавице,
206. „И кметове, што су за потребе,
207. „И попове Српске учитеље,
208. „Само луду ђецу оставити,
209. „Луду ђецу од седам година,
210. „Пак ће оно права бити раја,
211. „И добро ће Турке послужити.
212. „Док погубим кнеза Палалију
213. „Из лијепа села Бегалице,
214. „Он је паша, а ја сам субаша.
215. „Док погубим и Јована кнеза
216. „Из Ландова села маленога,
217. „Он је паша, а ја сам субаша;
218. „И Станоја кнеза из Зеока,
219. „Он је паша, а ја сам субаша.
220. „Док погубим Стеву Јаковљева
221. „Из Лијевча гн'језда хајдучкога,
222. „Он је паша, а ја сам субаша;
223. „И Јована кнеза из Крснице.
224. „Док погубим до два Чарапића
225. „Из потока Б'јелог од Авале,
226. „Кој' су кадри на Врачар изићи,
227. „У Биоград Турке затворити,
228. „Они с' паше, а ја сам субаша.
229. „Док погубим Црнога Ђорђија
230. „Из Тополе села поносита,
231. „Који с Бечким тргује ћесаром,
232. „Он је кадар сву џебану купит'
233. „Од бијела града Варадина,
234. „И оружје, што је за потребе,
235. „Он је кадар на нас завојштити,
236. „Он царује а ја субашујем.
237. „Док погубим протопоп' Николу
238. „Из лијепа села Ритопека,
239. „Он пашује, а ја субашујем.
240. „Док погубим Ђорђија Гузоњу
241. „И његова брата Арсенија
242. „Из лијепа села Жељезника,
243. „Кој' је кадар Топчидер затворит';
244. „Док погубим протопопа Марка
245. „Из лијепа села Остружнице,
246. „Он је паша, а ја сам субаша.
247. „Док погубим до два игумана,
248. „Аци-Ђеру и Аци-Рувима,
249. „Који знаду злато растапати
250. „И са њиме ситне књиге писат',
251. „Нас дахије цару опадати,
252. „Око себе рају сјетовати,
253. „Они паше, а ми смо субаше.
254. „Док погубим Бирчанин-Илију,
255. „Обор-кнеза испод Међедника,
256. „Ево има три године дана,
257. „Од како се врло посилио:
258. „Кудгођ иде, све крљата јаше,
259. „А другога у поводу води;
260. „Он буздован о ункашу носи,
261. „А бркове под калпаком држи,
262. „Он Турчину не да у кнежину,
263. „Кад Турчина у кнежини нађе,
264. „Топузом му ребра испребија,
265. „А кад Турчин стане умирати,
266. „А он виче на своје хајдуке:

267. „Море, слуге! тамо пашче бац'те,
268. „Бе му гавран кости наћи не ће.“ ”
269. „А кад нама порезу донесе,
270. „Под оружјем на диван изиђе,
271. „Десну руку на јатаган метне,
272. „А лијевом порезу додаје:
273. „Мемед-ага, ето ти порезе,
274. „Сиротиња те је поздравила,
275. „Више теби давати не може.“ ”
276. „Ја порезу започнем бројити,
277. „А он на ме очима стријеља:
278. „Мемед-ага! зар ћеш је бројити?
279. „Та ја сам је једном избројио.“ ”
280. „А ја више бројити не смијем,
281. „Већ порезу украј себе бацим,
282. „Једва чекам, да се скине б'једа,
283. „Јер не могу да гледам у њега;
284. „Он је паша, а ја сам субаша.
285. „Док погубим кнеза Грбовића
286. „Из лијепа села Мратишића,
287. „Он је паша, а ја сам субаша.
288. „Док погубим и Алексу кнеза
289. „Из лијепа села Бранковине,
290. „И Јакова брата Алексина:
291. „Цар и ћесар кад се завадише,
292. „Код ћесара обрштери бише,
293. „И носише од злата кашкете,
294. „Попл'јенише све Турске паланке,
295. „Поробише, ватром попалише,
296. „Цар и ћесар кад мир учинише,
297. „А они се цару предадоше,
298. „И код цара кнезови посташе,
299. „Млоге Турке цару опадаше,
300. „Седам паша, што су опаднули,
301. „Опаднули, па их поморили;
302. „Они паше, а ми смо субаше.
303. „Док погубим кнеза Тавнавскога,
304. „Из Љутица Станка обор-кнеза;
305. „Док погубим кнеза Мачванскога,
306. „С Богатића Мартиновић-Лазу,
307. „Он је паша, а ја сам субаша.
308. „Док погубим кнеза Поцерскога,
309. „С Метковића Ружичић-Мијајла,
310. „Он је паша, а ја сам субаша.
311. „Док запалим Рачу украј Дрине,

312. „И погубим Аџи-Мелентија,
313. „Кој' је иш'о преко мора сињег,
314. „Те је влашку ћабу полазио,
315. „Пак се узгред у Стамбол свратио,
316. „И од цара ферман излагао
317. „За стотину жутијех дуката,
318. „Да власима богомољу гради,
319. „Да је гради за седам година,
320. „Начини је за годину дана,
321. „Ево има шест година дана
322. „Како зида покрај цркве куле,
323. „А у куле набавља џебану
324. „И по мраку топове привлачи;
325. „Видиш, јолдаш, да се нечем' нада!
326. „Пак ћем' онда заћи кроз нахије,
327. „Те исјећи све Српске кметове.
328. „Како би нам раја додијала?“
329. Све дахије на ноге скочише,
330. Мемед-аги сви се поклонише:
331. „Фала јолдаш, Фочић Мемед-ага!
332. „Твоја памет пашовати може,
333. „Ми ћемо те пашом учинити,
334. „Тебе ћемо свагђе послушати.“ ”
335. Старац Фочо поче говорити:
336. „Нуто момка! и нуто памети:
337. „С којом р'јечи на пашалук сједе!
338. „Узми синко, Фочић Мемед-ага,
339. „Узми сламе у бијелу руку,
340. „Мани сламом преко ватре живе:
341. „Ил' ћеш ватру са тим угасити,
342. „Или ћеш је већма распалити?
343. „Ви можете, и Бог вам је дао,
344. „Тако силну покупити војску,
345. „И поћ' ћете, синко, кроз нахије;
346. „Једног кнеза преварит' можете
347. „И на вјеру њега домамити;
348. „Своју ћете вјеру изгубити,
349. „Једног посјећ', а два ће утећи,
350. „Два пос'јечи, четири одоше,
351. „Они ће вам куће попалити,
352. „Ви дахије од њих изгинути.
353. „Ал' ви тако не мојте радити,
354. „Него мене старца послушајте:
355. „Ја сам глед'о у нашем инџилу,
356. „Ово, наше, дуго бити не ће,

357. „Него ће се пром'јенити царство,
358. „Већ се, синко, подобрите раји:
359. „Од харача раји отпустите,
360. „Нек је харач, к'о што Мурат рече;
361. „Прођите се глоба и пореза;
362. „С кнезовима ви се побратите,
363. „Кнезовима ате поклањајте,
364. „Кметовима осредње парипе,
365. „С поповима у дослуку буд'те,
366. „Не би л' и ми уз њих преживљели,
367. „Јера наше дуго бити не ће.
368. „А што ће нам више пусто благо?
369. „Да мељете, изјест' не можете.“
370. Ал' говори Фочић Мемед-ага:
371. „Мој бабајко, не слушам те стари.”
372. То изрече, а на ноге скочи,
373. И за њиме остале дахије,
374. Пак на граду бацише топове,
375. На дукате покупише војску,
376. Њи четири велике дахије:
377. Аганлија и Кучук-Алија,
378. Мула-Јусуф, Фочић Мемед-ага,
379. На четверо разд'јелише војску,
380. Њи четири, к'о четири брата,
381. Пак на граду отворише врата,
382. И одоше с војском по тефтишу
383. Кроз њихових седамн'ест нахија.
384. Првог српског кнеза преварише:
385. Домамише кнеза Палалију
386. И у Гроцкој њега погубише;
387. И Станоја кнеза из Зеока
388. Преварише, па га погубише
389. У његову двору бијеломе.
390. Преварише Марка Чарапића,
391. Преварише, те га погубише;
392. И Гагића Јанка буљубашу
393. Из Болеча села маленога;
394. Погубише кнеза Теофана
395. Из Орашја Смедеревске на'је;
396. Та и кнеза Петра из Ресаве,
397. Преварише Мата буљубашу
398. Из Липовца близу Крагујевца,
399. Те и њега млада погубише,
400. Моравцима цркви допадоше,
401. И ту Аци-Ђера погубише,

402. А Рувима у град опремише,
403. И у граду њега погубише.
404. Мемед-ага у Ваљево дође:
405. Грбовић се бјеше осјетио,
406. Па Грбовић на страну побјеже,
407. А дође му обор-кнез Алекса,
408. И дрђе му Бирчанин Илија,
409. Обојицу вата Мемед-ага,
410. Бијеле им савезао руке,
411. Па их води на мост Колубари;
412. А кад виђе обор-кнез Алекса,
413. Да ће Турци оба погубити,
414. Тад' он рече Фочић Мемед-аги:
415. „Господару Фочић Мемед-ага!
416. „Поклони ми живот на мејдану,
417. „Ево теби шесет кеса блага.”
418. Мемед-ага говори Алекси:
419. „Не могу те, Алекса, пустити,
420. „Да ми дадеш и сто кеса блага.”
421. Ал' бесједи Бирчанин Илија:
422. „Господару, Фочић Мемед-ага!
423. „Ево теби и сто кеса блага,
424. „Поклони ми живот на мејдану.”
425. Вели њему Фочић Мемед-ага:
426. „Не будали, Бирчанин Илија!
427. „Тко би горског упустио вука?“
428. Мемед-ага викну на целата,
429. Целат трже сабљу испод скута,
430. Те Илији одсијече главу;
431. А Алекса сједе на ћуприју,
432. Па овако поче говорити:
433. „Бог убио сваког ришћанина,
434. „Који држи вјеру у Турчину!
435. „Ах Јакове, мој рођени брате!
436. „Ти не држи вјере у Турцима,
437. „Ђе с' удесиш, удри се с Турцима.”
438. Још Алекса говорити шћаше,
439. Али целат говорит' не даде,
440. Трже сабљу, одс'јече му главу.
441. Када до два кнеза погибоше
442. На ћуприји наред Колубаре:
443. Кнез Алекса, Бирчанин Илија;
444. Аци-Рувим наред Биограда,
445. Једног дана, а једнога часа:
446. Виш' њих јарко помрчало сунце.

447. Мемед-ага конаку похити,
448. Не би л' још ког Срба застануо,
449. Да још бира ђеког да пос'јече.
450. Ал' кад Срби жалост опазише,
451. Из чаршије на мах побјегоше,
452. Мемед-аги ниједан не дође.
453. Кад то виђе Фочић Мемед-ага,
454. Одмах позна, да горе уради,
455. И одмах се бјеше покајао,
456. Ал' се веће доцкан покајати,
457. Већ повика дванајест делија,
458. И Узун свога кавецују:
459. „Чујете ли, моји соколови!
460. „Брзо добре коње посједните,
461. „Пак трчите у село Тополу,
462. „Не би л' Црног погубили Ђорђа:
463. „Ако ли нам сад утече Ђорђе,
464. „Нека знате, добро бити не ће.”
465. Кад то чуше дванаест делија,
466. Одмах добре коње посједоше,
467. И пред њима Узун кавецуја,
468. Отидоше у село Тополу
469. У суботу уочи неђеље;
470. На освитак неђељи дођоше
471. Прије зоре и бијела дана,
472. И Ђорђијне опколише дворе,
473. Ударише с обадвије стране,
474. А са двије стране повикаше:
475. „Изић' амо, Петровићу Ђорђе!”
476. Тко ће љута змаја преварити?
477. Тко ли њега спаваћива наћи?
478. Ђорђе се је јунак научио
479. Прије зоре свагда уранити,
480. Умити се и Богу молити,
481. И попити по чашу ракије:
482. Бјеше Ђорђе прије уранио
483. И отишо у доње подруме.
484. Када виђе око куће Турке,
485. Он се њима јавити не ћеде.
486. Јави им се млада Ђорђијница:
487. „Да Бог с вама, Турци, ноћас био!
488. „Шта тражите овђе у то доба?
489. „Ђорђе сада пред кућом бијаше,
490. „Ту сад бјеше, пак некуд отиде,
491. „А ја не знам, куд је отишао.“

492. А то Ђорђе и гледа и слуша.
493. Кад је Ђорђе избројио Турке,
494. Чашу попи, а пушку потпраши,
495. Узе доста праха и олова,
496. Па изиђе својему обору
497. Међу своји дванаест чобана;
498. А кад дође, чобане избуди,
499. И овако чобанима рече:
500. „Браћо моја, дванаест чобана!
501. „Устаните, обор отворите,
502. „Из обора ишћерајте свиње,
503. „Нека иду, куда коме драго;
504. „А ви, браћо, мене послушајте,
505. „И шарене пушке потпрашите;
506. „Ако Бог да, те се оно стече,
507. „Шта сам данас радит' наумио,
508. „Честите ћу вас све учинити,
509. „Оковати у сребро и злато,
510. „А у свилу обућ' и кадиву.“
511. Сви чобани једва дочекаше,
512. Ишћераше свиње из обора,
513. Пак шарене пушке потпрашише,
514. На мах они за Ђорђем пођоше.
515. Оде Ђорђе право своме двору,
516. А кад Турке с чобанима виђе,
517. Онда Ђорђе овако говори:
518. „Чујете ли, дванаест чобана!
519. „Сваки јако глајте по Турчина,
520. „Ал' не мојте пушака метати,
521. „Докле моја најприје не пукне,
522. „Ја ћу гледат' Узун Мемеда,
523. „Вићећете, што ћ' од њега бити.“
524. То изрече Петровићу Ђорђе,
525. Земљи паде, пушци огањ даде,
526. Пуче пушка, остат' пуста не ће;
527. Ђе је глед'о, Ђорђе погодио,
528. Мртав паде Узун са кулаша.
529. Кад то виђе дванаест чобана,
530. На мах пуче дванаест пушака,
531. Мртви паде онђе шест Турака,
532. Шесторица на коњма побјеже.
533. На мах Ђорђе викну по Тополи,
534. Те сакупи јоште више друштва,
535. Све по трагу Турке поћераше,
536. До Сибнице села доћераше,

537. И ту Турци у хан побјегоше,
538. Ками мајци да остати могу!
539. Ту их Ђорђе опколи са друштвом,
540. Па он викну у село Сибницу,
541. Сибничани сви му долећеше;
542. Ту се саста стотина јунака,
543. На мах Србљи хана запалише,
544. И тројица Турак' изгорјеше,
545. А тројица пред њих изтрчаше,
546. И Србини сва три погубише.
547. На све стране Ђорђе књиге посла
548. У свих градских седамн'ест нахија
549. На кметове селске поглаваре:
550. „Сваки свога убијте субашу;
551. „Жене, ђецу у збјегове кријте.“
552. Кад то чуле Српске поглавице,
553. На мах они послушаше Ђорђа:
554. Сви скочише на ноге лагане,
555. Припасаше свијетло оружје,
556. Сваки свога убише субашу,
557. Жене, ђецу у збјег одведоше.
558. Кад је Ђорђе Србље узбунио
559. И с Турцима веће завадио,
560. Онда Ђорђе прође кроз нахије,
561. Па попали Турске карауле,
562. И обори Турске тефериче,
563. И удари на Турске паланке,
564. Све паланке он турске попали,
565. Женско, мушко, све под мач удари,
566. Тешко Србље с Турцима завади.
567. Турци мисле, да је раја шала,
568. Ал' је раја градовима глава;
569. Уста раја к'о из земље трава,
570. У градове саћераше Турке;
571. Трчи Ђорђе од града до града,
572. И грађане свагђе довикује:
573. „Чујете ли, ви Турци грађани!
574. „На градов'ма отворајте врата,
575. „Измеђ' себе дајте зулумћаре,
576. „Ак' хоћете мирни да будете,
577. „Да градова цару не кваримо:
578. „Јер ако их ви дати не ћете,
579. „Измеђ' себе Турке зулумћаре,
580. „Те градове раја начинила,
581. „Градила их по девет година,

582. „Кадра их је за дан оборити
583. „И са царем кавгу заметнути;
584. „А када се с царем завадимо,
585. „Да устане сви седам краљева,
586. „Да нас мире, помирит' нас не ће;
587. „Бићемо се, море, до једнога.”
588. Тад грађани сузе прољеваху.
589. И Ђорђији 'вако говораху:
590. „Бег Ђорђије, од Србије главо!
591. „Даваћемо штогод раја иште,
592. „Не кварите царевих градова,
593. „Ни са царем замећите кавге,
594. „Ми даћемо Турке зулумћаре.”
595. Па грађани устадоше Турци,
596. На градов'ма отворише врата,
597. Измеђ' себе дају зулумћаре,
598. Зулумћаре изјелице Турке,
599. Предају их у Србињске руке.
600. Боже мили и Богородице!
601. Када Србљи докопаше Турке
602. Зулумћаре у бијеле руке,
603. Па их сташе Србљи разводити
604. Преко поља без свијех хаљина,
605. Без ћурака и без антерија,
606. Без сарука, у малим капама,
607. Без чизама и без јеменија,
608. Голе, босе топузима туку:
609. „Море, баша! кам' пореза наша?“
610. У по поља Ђорђе сабљу вади,
611. Зулумћарске одсијеца главе.
612. А кад Ђорђе исијече Турке,
613. Исијече Турке зулумћаре,
614. Онда Ђорђе у градове уђе;
615. Што би Турак' по градов'ма б'јелим,
616. Што би Турак' за сјече, ис'јече;
617. За предаје што би, то предаде;
618. За крштења што би, то искрсти.
619. Кад је Ђорђе Србијом завлад'о,
620. И Србију крстом прекрстио,
621. И својијем крилом закрилио
622. Од Видина пак до воде Дрине,
623. Од Косова те до Биограда,
624. 'Вако Ђорђе Дрини говорио:
625. „Дрина водо! племенита међо
626. „Измеђ' Босне и измеђ' Србије!

627. „Наскоро ће и то време доћи,
628. „Када ћу ја и тебека прећи
629. „И честиту Босну полазити!”